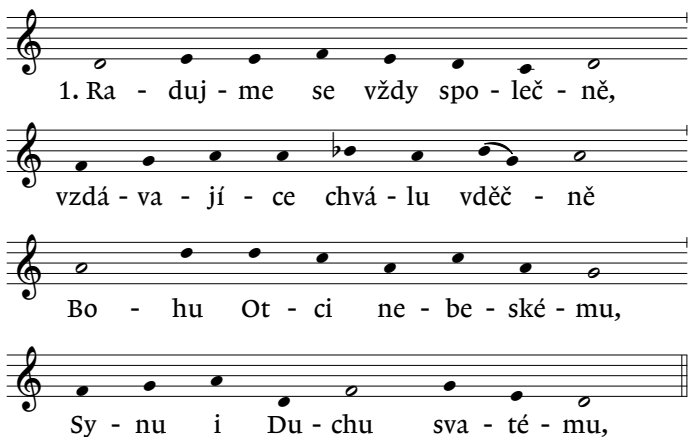

JEDNOTA BOŽÍHO LIDU

„Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (J 17,20–21)

1. Ra - duj - me se vždy spo - leč - ně,
vzdá - va - jí - ce chvá - lu vděč - ně
Bo - hu Ot - ci ne - be - ské - mu,
Sy - nu i Du - chu sva - té - mu,

759

- že již ráčil pohlédnouti, / milostí svou k nám se hnouti / v tyto časy nebezpečné; / zpívejme mu žalmy vděčné.
- Vzbuzuje nám ku pomoci / vůdce věrné z bludu noci: / ó Pane náš všemohoucí, / veď i dál své dílo skvoucí!
- Co jsi počal, Pane milý, / při nás z lásky, doved' k cíli; / doufáme my v tebe, Pane, / že tvé dílo přece stane.
- Obnov nám své sliby svaté, / slovem víry v srdce vsáté, / pro milost to učiň svoji, / ať se lid tvůj v jedno pojí,
- jenž jest velmi rozptýlený, / z cesty pravdy pomýlený; / ó Pastýři předústojný, / dávej církvi pokoj hojný.

7. Rač se, Pane, přičiniti, / lidi ze sna probuditi, /
ať tvá pravda všechny bludy / rozptyluje vždy a všudy,
8. aby pravdu poznajíce, / nesloužili bludům více, /
nežli tobě jen samému, / Pánu Bohu jedinému.
9. Sám tys Pán nad pány všemi / i Král nad nebem
i zemí; / ukrotiž, ó božský reku, / bouří ukrutného vzteku.
10. Dejž, ať tvoji vyvolení / z propasti jsou vychvázeni, /
račiž, Pane, prospíšiti, / pravdu v světě vyvýšiti.
11. Sešli k nám, ó Otče milý, / Ducha milosti a síly, /
abychom v tvé pravdě stáli, / všemu zlému odolali.
12. Dejž, ať v lásce trvajíce / i své bližní milující, /
pokoj Boží v srdcích máme, / v milosti tvé prospíváme,
13. naději se těšíc jisté, / že nás všechny, Pane Kriste, / ruka
tvoje spolu spojí / tam, kde trůn tvůj věčný stojí.

τ: Matěj Kunvaldský, [Písníčky], 1501 / Písně chval Božských, 1541 /
Kancionál, 1659 / Ludvík Bohumil Kašpar, Zpěvník žalmů
a písní duchovních, 1877 / Evangelický zpěvník, 1979
m: Kolínský kancionál, 1517 / Písně chval Božských, 1541 / 2018

760

1. Kris - tus choť svou, cír - kev sva - tou
jak po - vě - děl sva - tý Pa - vel,
tak za - mi - lo - val, by mu by - la
že se za ni dal,

sva - tá, v kr - vi je - ho

či - stá, ja - ko pan - na krá - sná.

2. Chtěl ji mítí, sobě vzítí za svou choť milou, / ač ji
hříšnou, poskvrněnou znal a nehodnou. / Hle, jak věc to
divná / od našeho Pána, / nikdy neslýchaná!
3. Již ji přijal, s ní se svázal v smlouvě milostné, /
očistil a posvětil ji k milosti věčné, / v té své spravednosti, /
nezlomné věrnosti / do konce v stálosti.
4. Co starého, nesličného při ní kdy vidí, / vše spaluje,
hřích shlazuje, aniž ho váží / pro své s ní spojení, / její
v něm trvání, / ducha obnovení.
5. Aj, toť milost, k nám horlivost Krista milého, / láska
drahá, prokázaná Boha pravého! / Blaze, kdo ji mívá, /
ten v Bohu přebývá, / zálibu v něm Bůh má.
6. Nad toto dvě: Krista, církve nic milejšího / není v nebi
ani v zemi nic vzácnějšího; / předražené spojení, / s Bohem
sjednocení, / divné utěšení.

T: Jan Augusta, Písně chval Božských, 1561 / 2018

M: *Illustratam venustate sociam soli* / Vyšehradský
sborník, c.1460/70 / Písně chval Božských, 1561

761

1. V sji - tí tom - to prav - me so - bě,
 ja - ká ra - dost v Pá - ně do - mě,
 ja - ká hoj - nost u - tě - še - ní,
 ne - do - stat - ků žád - ných ne - ní.

2. Je v něm svornost a jednota, / láska, milost i dobrota, / sláva, moudrost, vzácné jmění, / nade všecko pomyšlení.

3. Je v něm zdraví, sličnost, krása, / mladost, síla, pravda, spása, / pokora i úcta s bázní, / pokoj věrným darovaný.

4. Ejhle, obcování svatých, / Duchem pravdy v světě vsátých, / církve Boží vyvolené, / po všem světě rozptýlené.

5. Chválíce jej všichni spolu, / zpívají mu píseň novou. / Bratr bratra mile vítá, / silný mdlého neodmítá.

6. Radost má druh z druhu svého, / jako by vše bylo jeho, / a co dobrého kdo vidí, / přeje jen a nezávidí.

7. V lásce, víře i v naději / jednotou se svatou skvějí, / co kdy jedny potká zlého, / želí všichni jako svého.

8. Z toho svazku nevypadnou, / v milování nevychladnou; / ač vzdáleni v světě žijí, / stejně jim vždy srdce bijí.

9. Pospěšme tam, bratři milí, / dokud máme k tomu
chvilí, / do té svatých společnosti, / kde je vždy a všeho
dosti.

10. Pomoz nám všem, milý Pane, / ať i z nás tam každý
stane, / v oné slávě nevadnoucí, / kde vše slavné jest
a skvoucí.

τ: [Písně], 1522 / Kancionál český, 1559 / Ludvík Bohumil Kašpar, Zpěvník
žalmů a písní duchovních, 1877 / Evangelický zpěvník, 1979 / 2018
m: Písně chval Božských, 1561

Bože,
jsme tak různí,
ale před tebou stejní,
navzájem si rovni.
Pomoz nám přijímat se navzájem,
jako ty jsi přijal nás.
Pomoz nám cítit se bezpečně,
a přitom být připraveni
posunout se jinam, než kde jsme byli.
Pomoz nám nechtít mít pravdu,
vždyť ona má nás.

762

763

1. Všech vě - ků moc - ný Krá - li,
tě v srd - cích věr - ní chvá - lí,
Je - ží - ši Kris - te náš,
v nich pří - by - tek svůj máš.
Ač v ne - bi s Otcem svým pře - bý - váš
ja - ko vlád - ce a Pán mi - lo - sti - vý,
sa - k v Du - chu svým jsi blíz - ký
všem srd - cím po - kor - ným.

2. Uprostřed světa všeho / církev shromažďuješ / a dary
Ducha svého / i dnes obnovuješ. / Tak zjevuješ se sám, /
náš Pane, vždy, když skláníš / se ve své lásce k nám. /
Jsi hoden cti a slávy, / buď chválen, uctíván.

3. Rozličné dary dáváš / svým věrným k spasení, / do
srdce zákon vkládáš / své vnitřní proměny. / To nové
zrození / ze služby slova tvého / a z Ducha pramení /
ve společenství věrných / tvému nařízení.

4. Je naděje v tom stálá, / pevně založená / a jako tvrdá skála / slovem potvrzená; / účast opravdová / na Kristu v jeho církvi / naději nám dává / na slavný život nový, / jenž věčně zůstává.

5. Již nepatří moc žádným / v světě pokušením, / by svedla ty, kdo dávným / věří zaslíbením; / i v jejich zemdlení / jsou mocně slovem Páně / v srdcích povzbuzení, / v častém pochybování / mají posílení.

6. A dokud v Kristu máme / svou skálu jedinou, / v naději přijímáme / milost a spásu svou. / Když Pána vítáme / v hlubinách srdce svého, / ve víře trváme, / tu zachránce mocného / v Bohu věrném máme.

†: Martin Abdon, Piesně chval Božských, 1561 / Ludvík Bohumil Kašpar, Zpěvník žalmů a písní duchovních, 1877 / Evangelický zpěvník, 1979 / 2018
 m: Gantz neue geystliche teütsche Hymnus, 1527 / Piesně chval Božských, 1561

764

1. Cír-kev svou sva - tou o - bec - nou,
 tu Kris - to - vu choť pře - mi - lou,
 shromaž - ě - du - je Bůh z mi - lo - sti,
 při - vá - dí do ra - do - sti

2. a dle svého zaslíbení / k věčnému v Kristu spasení /
vybírám z národů, z lidí, / ty, jak jemu se vidí.
3. Kdo přijímají od něho / působením slova jeho /
v Kristu nové své stvoření / a druhé narození,
4. ty on vírou obdaruje / a láskou svatou spojuje, /
ustavuje i v naději, / by stáli vždy pevněji.
5. Tak jim v Kristu požehnává, / v duchovních darech
vzdělává, / aby se v nich utěšili, / svou moudrost
rozhojnili.
6. Jsou oni vpravdě jeho chrám, / kde přebývat chce věčně
sám, / jako host jim nejvzácnější, / ochránce jejich duší.
7. Nuž, žádejme Pána Boha, / ať nám k tomu sám
pomáhá, / bychom v řadách věrných stáli / a v pravdě
setrvali.
8. V našich mdlobách buď posilou, / ať činíme vždy vůli
tvou, / v tom dávej nám vytrvati, / s tebou vždy přebývati.
9. Pak po zdejším živobytí / ať vejdem v odpočnutí, /
kteréžs milým svým připravil, / aby ses v nich oslavil.

T: Písně chval Božských, 1541 / Kancionál, 1659 /

Rostislav Nechuta, Evangelický zpěvník, 1979

M: Kolínský kancionál, 1517 / Písně chval Božských, 1541 /
Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

765

1. Slun - ce prav - dy, mi - lo - sti,
ze tmy již nás vy - pro - sti,

bu - diž svět - lem cír - kvi své, ať svět po - zná

jmé - no tvé. Již smi - luj se.

2. Probuď mrtvé křesťany / z ospalého klímání, / všude zjevuj slávu svou, / ať jdou všichni za tebou. / Již smiluj se.

3. Nejednotu naši znáš, / proto nás v ní nenecháš. / Hledej všechny zbloudilé / jako pastýř ovce své. / Již smiluj se.

4. Otvírej národům / brány tam, kde tvůj je dům, / světla svého všechnu moc / dej jim ve tmě na pomoc. / Již smiluj se.

5. Poslům svým dej sílu již, / aby nesli víry kříž, / dej, ať slavně sklízejí / tam, kde seli v naději. / Již smiluj se.

6. Co chceš jednou dáti všem, / dej nám víry pohledem / zahlédnutí v tento čas, / do boje když staviš nás. / Již smiluj se.

7. Chválu tobě napořád / chceme dnes a vždycky vzdát. / Jak jsi jeden ve třech sám, / dávej jednotu i nám. / Již smiluj se.

t: podle Johanna Christiana Nehrunga, Christiana Davida a Christiana Gottloba Bartha Otto Riethmüller, Ein neues Lied, 1932 / Rudolf Šimša, Evangelický zpěvník, 1979 m: *Der reich Man war geritten*, nápěv německé světské písně / *Der fünffte Theyl schöner* [...] Liedlein, 1556 / Písně chval Božských, 1561 / Písně duchovní evanjelistské, 1564

766

1. Ty jsi, Pa - ne, v kaž - dém chrá - mě,
 me - zi ná - mi do - mov máš,
 vě - ři - me a vy - zná - vá - me,
 že jsi Bůh a bra - tr náš.
 Ja - ko ty jsi jed - no v Ot - ci,
 kéž my všich - ni jed - no jsme,
 s jed - noú na - še spo - le - čen - ství
 v ži - věm tě - le cír - kve své.

2. Nejen chlebem člověk žije, / živ nás, Pane, slovem
 svým: / mrtvé křísí, uzdravuje, / zjasní v duši každý stín. /
 Chceme vyjít za tvým hlasem, / slovo v život uvádět, /
 aby každý tvor byl spasen, / celé lidstvo, celý svět.

3. Láska tvoje do krajnosti / rozdává se bratřím svým, /
vlévá milost za milostí, / ruší dluhy starých vin. / Co my,
hříšní, dát ti smíme? / Málo pojme lidská dlaň. / Sami
sebe nabízíme, / všechno naše tvým se staň.

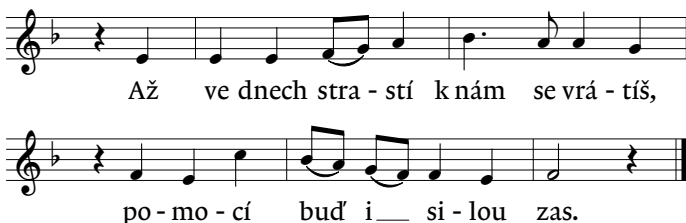
4. Při zázračném nasycení / utišil jsi lidský hlad, / také
my jsme připravení / z tvého stolu pokrm brát. / Vejdi
k nám a dej nám ožít / v síle svého života, / dej, ať září
z dětí Božích / radost, láska, jistota.

5. Posílal jsi učedníky, / kam jsi toužil přijít sám, / přijmi,
Ježíši, mé díky, / že i já jsem k dílu zván. / Nepůjdeme
domů sami, / tebe smíme bratřím nést. / Zůstaň, Pane,
stále s námi, / buď nám světlem, cestou cest.

T: Jednotný katolický spevník, 1937 / Kancionál. Doplněk, 1986 / Kancionál, 1988
M: Mikuláš Schneider-Trnavský, Jednotný katolický spevník, 1937 / 2018

767

1. Bez bá - ně_ smí tvá cír - kev, Kris - te,
Lid svůj ne - vy - dáš zká - ze ji - sté,
na ská - le pev - né v to - bě stát.
chceš mi - lost svou vždy za - cho - vat.
Pro všech - ny věr - né tvůj slib pla - tí:
„Já jsem tu s vá - mi v kaž - dý čas.“

Až ve dnech stra - stí k nám se vrá - tíš,
po - mo - cí buď i si - lou zas.

2. Své církvi v hloubi svého slova / dáš najít poklad
nejdražší, / i v trápeních zní stále znova / zvěst, která stíny
zaplaší. / S radostí ctíme blízkost tvoji, / Ježíši, Spasiteli
náš, / tvá moc nás bude chránit v boji, / svou láskou náš
strach přemáháš.

3. Bez bázně smí tvá církev, Kriste, / na skále pevné v tobě
stát. / Lid svůj nevydáš zkáze jisté, / chceš milost svou
vždy zachovat. / Když s důvěrou tvé stádce, Pane, / se ve
tvém jménu shromáždí, / všem pokorným tvůj kříž se
stane / navždy znamením vítězným.

T: Charles Leberecht Pfender / Louange et prière, 1938 / Miloslav Esterle

M: Henri Lauth, Louange et prière, 1938 / 2018

768

Věč-ně krásný Stvo-ří - te - li mo-ří,
k to-bě ply-ne ře - ka za ře - kou.
Kap-ky ro - sy, kte-ré v slunci ho - ří,

sví - tí jim na ce - stu da - le - kou.

Kap - ky ro - sy tvé - ho po - žeh - ná - ní

za - vla - žu - jí všechny mo - je dny

a já si je ve svém srd - ci chráním

pro dnešek i pro den po - sled - ní.

A můj bra - tr a má se - stra ta - ké,

sbí - há - me se k to - bě ze všech stran,

my jsme tvoje ře - ky kři - vo - la - ké,

ty jsi těch řek cíl a o - ce - án.

Nejsme však jen ře-ky, kte-ré ply-nou,
 ří - dí-me je po-dle vlastních sil.
 Pomoz nám, ať ni-kdy na - ší vi-nou
 žád-ná ře - ka ne-mi - ne svůj cíl.

T: Václav Renč, Svítá, 1992

M: Jan Václav Renč, Svítá, 1992 / Hosana, 1993 / 2018

*Pane Ježíši Kriste,
 prosíme tě za tvou církev po celém světě,
 za její pravdivost a věrohodnost.
 Ať hlásá tvou radostnou zvěst
 a nezištně slouží lidem.
 Ať je útočištěm slabých a ztroskotaných.
 Ať je bezpečným místem pro všechny,
 kdo si přiznali svou křehkost.
 Ať netouží po úspěchu,
 ale ať vyhlíží každým dnem tvé království.*

podle starokatolické liturgie

769

1. Je - den Pán, jed - na ví - ra, je - den
 křest po - jí nás, tvo - ří - me jed - no
 tě - lo, sly - ší - me Kristův hlas:
 Ot - če, ať jsou jed - no, jak ty ve mně,
 ať jsou svět - lem svě - ta, so - lí ze - mě.

2. Pomáhej, Duchu lásky, odpouštět a jít vstříc, / pomáhej,
 Duchu pravdy, poznávat stále víc, / že je Kristus jeden,
 nerozdělen, / že je hlavou církve a my tělem.

3. Církev tvá ať se stane domovem lidem všem, / místem,
 kde jsme si blízcí v Ježíši, bratru svém, / kde se svátek
 lásky stále světlí, / kde se sdílí všechny Boží děti.

τ: Josef Hrdlička, Kancionál. Doplněk, 1986 / Kancionál, 1988

m: Petr Eben, Kancionál. Doplněk, 1986 / Kancionál, 1988

